

Chương 226: Thôi Đừng Khóc Nữa Mà (Số từ: 3545)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:58 PM 05/05/2023

Tôi thậm chí còn không chắc liệu những gì tôi đã tạo ra là một câu lạc bộ hay một công ty khởi nghiệp. Lẽ ra tôi nên nghỉ ngơi vì chấn thương của mình, nhưng ở đó tôi đã tập trung vào thứ khác vì tôi không thể tập luyện.

Vẫn còn một khoảng thời gian trước cuộc họp tài trợ Royal Class thông thường sẽ diễn ra sau nhiệm vụ nhóm tiếp theo của chúng tôi. Mặc dù đã có gợi ý rằng sinh viên năm tư trở lên có thể tự nguyện tham dự, nhưng dường như không có vấn đề gì nếu sinh viên năm dưới muốn tham gia.

Tôi có thể để việc đó cho Olivia Lanze, nhưng nếu tôi để cô ấy một mình, tôi có cảm giác như cô ấy có thể sẽ nói điều gì đó mà cô ấy không nên...

Tôi biết ơn cô ấy theo nhiều cách, nhưng tôi chỉ lo lắng, vì tôi không thể đoán trước được những gì cô ấy có thể làm.

Thực ra còn một việc nữa mà tôi phải quan tâm bên cạnh các vấn đề của Hội Nghiên cứu Phép thuật.

“Chúng ta không thực sự phải làm bất cứ điều gì.”
“...Thật sao?”

Trụ sở chính của Rotary...

Tôi đang nghe báo cáo của Loyar trong văn phòng của cô ấy.

“Đúng, những người được Hoàng tử cử đi đang lo liệu mọi thứ bao gồm đàm phán đầu tư và các vấn đề cấp phép. Chúng ta thực sự chỉ cần gửi một số người.”

Người ta đã quyết định rằng Bertus sẽ lấy 10% lợi nhuận của doanh nghiệp.

Tuy nhiên, ngay cả khi anh ta yêu cầu 90%, điều đó cũng không có gì lạ, vì những người anh ta cử đến dường như lo liệu mọi thứ. Có vẻ như lợi nhuận mà anh ta có thể kiếm được sẽ quá ít để đi xa đến thế.

“Tất nhiên, không đến mức ta sẽ mất dấu toàn cảnh. Một số người có kinh nghiệm trong băng nhóm đang đi cùng với họ.”

Có vẻ như người của Bertus và các thành viên băng đảng đã nhúng chân vào thế giới kinh doanh trước đây đang làm việc cùng nhau.

—Đó là những gì người ta gọi là kết nối cá nhân.

Tôi càng trải nghiệm những điều như vậy, tôi càng ít có thể gọi tình huống của chúng tôi là bất lực.

“Hiện chúng ta dự kiến đặt trước khoảng 50 cửa hàng, ưu tiên các ga tập trung đông dân cư”.

Công việc kinh doanh có vẻ tiến triển khá tốt.

Loyar, người thực sự ghét chú ý đến những thứ như vậy, đã thực sự có thể làm một báo cáo kinh doanh phù hợp. Chẳng phải cô ấy đã nói rằng cô ấy ghét công việc hành chính và công việc cần cô ấy sử dụng trí óc khi cô ấy từ chối kế hoạch tiếp thu Hội Đạo Tặc của tôi sao?

Tuy nhiên, cuối cùng, Loyar đã thực sự quản lý được công việc kinh doanh, mặc dù sẽ tốn khá nhiều chất xám.

Với sự giúp đỡ của những người do Bertus cử đến, việc xây dựng các cửa hàng của chúng tôi ở mỗi nhà ga đường như tiến hành không có vấn đề gì.

“Đầu cô không đau chứ?”

Cô ấy không thích những thứ như vậy, vì vậy lẽ ra cô ấy phải cảm thấy căng thẳng, nhưng khi tôi hỏi Loyar về điều đó, cô ấy chỉ lắc đầu.

“Thần chỉ cần gạt đầu khi họ nói rằng họ sẽ làm điều gì đó hoặc họ đã làm điều gì đó. Thần thực sự không phải sử dụng trí óc của mình nhiều như vậy ngoài việc ghi nhớ những điều đã được chỉ bảo.”

“Hmm, cô có chắc là họ đang làm tốt công việc không?”

“Họ thậm chí còn đưa cho thần doanh thu ước tính và lợi nhuận rỗng dự kiến mà không cần nhắc. Thần có thể mong đợi điều gì khác?”

Cái quái gì vậy?

Về cơ bản, đó là công việc kinh doanh của Bertus vào thời điểm đó, vì vậy việc tôi thực sự lấy 90% lợi nhuận có phải là quá vô lý không?

Có vẻ như những người mà Bertus cử đến đã làm mọi việc trước cả khi cô ấy biết cần phải làm gì, nên có vẻ như cô ấy đã quyết định ngừng quan tâm.

Tuy nhiên, Loyar có vẻ hơi khó chịu. Như thể cô ấy có một số mối quan tâm khác.

“Điện hạ, người sẽ không sao chứ?”

"Chuyện gì?"

“Ngài đang tham gia quá sâu... vào mọi thứ.”

Có phải là về điều đó?

Loyar đã bị loại khỏi vai trò thủ lĩnh của Băng Rotary và có liên hệ với Hoàng tử Bertus.

Tất nhiên, Loyar ban đầu được biết đến với cái tên Chó hoang của Irene. Bertus có thể đã biết phần nào về Loyar. Tuy nhiên, anh không biết rằng cô ấy thực sự là một con quỷ.

Và tôi cũng sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Vì tôi đã tạo ra những doanh nghiệp lớn như vậy và có mối quan hệ sâu sắc như vậy với Hoàng tử và Công chúa Hoàng gia.

Tôi không chắc lắm về Loyar, nhưng Hội Nghiên cứu Phép thuật cũng là một nơi mà tôi phải phơi bày bản thân.

“Điều này có thể khiến ngài gặp nguy hiểm.”

Ngoài công việc kinh doanh đó, những việc tôi đã làm ở Temple hoàn toàn không liên quan gì đến cõi quỷ.

“Đó là những việc ta phải làm, vậy cô muốn ta làm gì?”

“ ... ”

Loyar im lặng sau khi tôi nói rằng tôi không còn lựa chọn nào khác.

Không phải tôi phải làm những việc đó vì mục đích xây dựng lại Ma giới.

Chúng là những thứ chúng tôi phải chuẩn bị cho Khủng hoảng Cổng. Không phải vì lợi ích của quý giới mà tôi thành lập câu lạc bộ đó ở Temple hay ném mình vào những dự án nặng nề nực cười như vậy.

Tôi đã nhóm những đứa trẻ lại với nhau trước để chúng không thực sự cần tôi.

Người ta không bao giờ biết điều gì có thể xảy ra trong cuộc sống, và vì vậy tôi không biết khi nào danh tính của mình sẽ bị bại lộ.

Nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ phải chạy trốn khỏi Thủ đô Đế quốc cũng như Temple.

Theo cách tôi thiết lập mọi thứ, bọn trẻ sẽ tự mình mạnh mẽ hơn, ngay cả khi không có tôi.

Tôi tin rằng đó sẽ là tất cả những gì nó cần.

Tuy nhiên, nó sẽ thực sự thành công?

Tôi không muốn rời Temple.

Tôi đã tạo ra quá nhiều mối quan hệ quý giá ở đó.

* * *

Tôi đã bị thương nặng và cuối cùng cũng có thể thoát khỏi nạn, tuy nhiên, cuối cùng tôi phải đối mặt với hậu quả của hành động của mình.

Vị trí số 1 – Ellen

Vị trí thứ 2 – Louis Ankton

.
. .
. .
. .

Vị trí thứ 21 – Ludwig

Vị trí thứ 22 – Reinhardt

Đây là kết quả của bài kiểm tra giữa kỳ.

Tôi đã kết thúc ở vị trí cuối cùng.

Tôi thậm chí còn gục ngã trước Ludwig.

Một cái gì đó đã không xảy ra trong bản gốc đã xảy ra một lần nữa.

Thật là một cú lao dốc thần kỳ từ hạng nhất của tôi vào giữa học kỳ đầu tiên.

-...

Mọi người đang nhìn tôi với sự kích động nhẹ.

[Đạt thành tích – Xếp hàng bát kỳ thi giữa kỳ]

[Nhận được 500 Điểm thành tích.]

[Thành tích đặc biệt – Ngã xuống cùng chỗ với tên gốc (Ludwig) hoặc thấp hơn]

[Nhận được 100 Điểm thành tích.]

Ah...

Tôi cố tình làm vậy...

Tuy nhiên, tôi đã khá đánh dấu một lần nữa.

Để được xếp hạng cuối trong bài kiểm tra giữa kỳ của học kỳ hai, tôi đã cố tình làm rất tệ.

Cũng có vài ngày tôi bỏ học cả buổi vì ngất xỉu và bị thương nặng. Không giống như các môn học nằm trong các lớp học thông thường của chúng tôi, hầu hết các lớp học chuyên biệt đều mang tính thực hành. Sự căng thẳng dồn lên cơ thể trong

các lớp như Kiểm thuật, Kiểm soát [Sức mạnh Siêu nhiên] và Thể chất Toàn diện thực sự rất lớn. Các môn học chuyên ngành duy nhất không bao gồm các bài học thực hành là Huấn luyện [Độ nhạy ma thuật] và Sinh thái học quỷ.

Vì vậy, tôi đã thất bại khá nhiều vì tôi không thể tham gia tất cả các bài kiểm tra giữa kỳ.

Tất nhiên, do đó là một tình huống không thể tránh khỏi do chấn thương của tôi, bài đánh giá giữa kỳ sẽ được sửa đổi để phản ánh điểm thực tế của tôi trong kỳ thi cuối kỳ, nhưng kể từ đó, tôi đã trượt kỳ thi giữa kỳ.

Không có bất kỳ sự khác biệt lớn nào trong các môn học chung của chúng tôi. Có nhiều ngày tôi không thể đến lớp, và tôi không thể tập trung hoàn toàn vào chúng vì còn phải lo những việc khác.

Tất nhiên, tôi có thể đã làm tốt hơn rất nhiều nếu tôi thực sự muốn học, nhưng mọi chuyện lại thành ra như vậy. Tôi chỉ đơn giản là ném nó.

Nếu tôi sắp thất bại, tôi nên thất bại đàng hoàng để lấy điểm thành tích.

Tôi thực sự không cố ý thất bại, nhưng vì vết thương của tôi, tôi gần như không thể đạt được điểm cao nào, vì vậy tôi đã cố gắng hết sức để kiếm thêm điểm thành tích.

Như vậy, tôi đã nhận được 500 điểm thành tích vì thử thách đó, cũng như 100 điểm nữa khi hoàn thành một thành tích kỳ lạ nào đó.

Chết tiệt.

Tôi không thể tin rằng mình lại tụt xuống thấp hơn tên ngốc đó, Ludwig.

Không, 'Đồ ngốc' là biệt danh của Harriet.

Tôi còn ngu hơn cả Ludwig.

Đó không phải là một chút quá khắc nghiệt?

Không ai chế giễu tôi vì họ biết rằng tôi đã bận rộn với rất nhiều việc và bị tổn thương nghiêm trọng.

KHÔNG...

Tuy nhiên, đạt được vị trí cuối cùng là một chút...

Tôi biết rằng tất cả họ đều đang nghĩ điều gì đó tương tự dựa trên biểu hiện của họ.

Nhưng cái gì cơ?

Tôi tin rằng đạt được điểm thành tích quan trọng hơn. Dù sao, một thành tích là một thành tích.

* * *

Harriet de Saint-Owan đã bị sốc khi nhìn thấy kết quả của kỳ thi giữa kỳ.

Reinhardt, người đã đứng đầu trong bảng xếp hạng chung trong kỳ thi giữa kỳ ở học kỳ trước, đứng cuối cùng.

Mặc dù họ không thân thiết lắm, nhưng cô ấy biết anh chàng đó tên là Ludwig, người luôn bị xếp cuối cùng—một tên ngốc phi thường.

Họ không thân thiện với nhau, nhưng bất cứ khi nào anh gặp cô, anh luôn chào đón cô bằng một nụ cười rạng rỡ.

Cô ước rằng Reinhardt có một nửa tính cách của anh chàng đó.

Không, cô ấy có thể thực sự ghét nếu Reinhardt giống Ludwig dù chỉ một chút.

Reinhardt nhìn Harriet và mỉm cười rạng rỡ?

Nếu anh ta làm điều gì đó như thế...

Cô cảm thấy như mình sẽ hoàn toàn ghét nó.

‘Cậu đã ăn một cái gì đó lạ sao?’

—Đó có lẽ là những gì Harriet sẽ nói nếu cô nhìn thấy anh ta hành động như vậy.

Dù sao, đó là ấn tượng duy nhất mà Harriet có về Ludwig.

Cách đây không lâu, trong một cuộc họp của Hội Nghiên cứu Phép thuật, cô đã nghe Louis Ankton, bạn cùng lớp của anh chàng đó, nói rằng anh ta là một gã cực kỳ ngu ngốc.

Tuy nhiên, Reinhardt thậm chí còn bị điểm thấp hơn cả tên ngốc ngu ngốc kinh khủng đó.

Bình thường, cô sẽ thích trêu chọc anh vì được xếp cuối cùng, nhìn mặt anh đỏ bừng, nhưng lần này cô không thể làm thế.

Reinhardt đã đứng đầu trong kỳ thi giữa kỳ của học kỳ đầu tiên - anh ấy không ngu ngốc.

Anh ấy vừa trượt tất cả các kỳ thi thực hành do bị thương.

Tuy nhiên, nếu anh ấy chỉ ghi được vài điểm trong bài kiểm tra viết, thì điểm của anh ấy sẽ không thấp hơn Ludwig.

Không phải là cậu ấy không học...

Anh ấy không thể.

'Mang thêm tiền vào.'

—Vì những gì cô đã nói.

Tất cả các bạn cùng lớp của họ đều ngạc nhiên theo cách riêng của họ khi Reinhardt xếp cuối cùng.

Ngay cả Bertus cũng ngạc nhiên.

Như mọi khi, người duy nhất giữ vẻ mặt vô cảm là Ellen. Reinhardt dường như cũng không quan tâm đến việc mình ở vị trí cuối cùng.

Tuy nhiên, Harriet không thể không quan tâm đến kết quả đó.

Cô đã nói với anh ta để có được nhiều quỹ nghiên cứu hơn.

Cô ấy thực sự có ý đó như một trò đùa. Cô ấy chỉ đang trêu chọc anh ấy, nói điều gì đó như, “Vì cậu khiến bọn tớ làm những việc vô lý như vậy, nên cậu cũng nên làm Hội trưởng đi.”

Cuối cùng, Reinhardt đã đi khắp nơi để cố gắng kiếm tiền với thái độ như thể đó là điều hiển nhiên mà anh ta nên làm một việc như vậy.

Vì vậy, Harriet cảm thấy rất xấu hổ. Anh ấy đang nói về cái gì vậy? Vấn đề tất nhiên?

Như một lẽ tự nhiên, anh quyết tâm kiếm thêm tiền cho nghiên cứu của họ.

Cô nghe nói rằng anh ấy đã đến các cuộc họp câu lạc bộ và thậm chí còn đến thăm hội học sinh Temple, nơi mà một người bình thường không cần phải đến cho đến khi một người tốt nghiệp Temple. Anh ấy cũng đã nói chuyện với cô sinh viên năm 5 kỳ lạ, Olivia Lanze, người có vẻ chói lóa đến mức chỉ cần nhìn vào cô ấy là có thể bị lóa mắt, vì vậy cô ấy cảm thấy khó chịu một cách kỳ lạ vì điều đó, nhưng cô ấy biết rằng có lẽ anh ấy đang nói chuyện với cô ấy trong một thời gian dài, cũng vì lợi ích của các quỹ nghiên cứu của họ.

Reinhardt đã rất bận rộn.

Mặc dù anh ấy bị thương, anh ấy sẽ không thể học được gì, không chỉ vì vấn đề quỹ nghiên cứu, mà còn vì lời nói của cô ấy rằng anh ấy nên tham

gia các cuộc họp câu lạc bộ của họ ngay cả khi anh ấy vẫn đang chống nạng đi lại.

Vì vậy, Harriet không thể chế nhạo Reinhardt.

Cô cảm thấy tội lỗi.

Harriet liếc nhìn Reinhardt, người đang ngậy người nhìn lên bảng đen.

Phải chăng anh tuyệt vọng vì không ngờ kết quả của mình lại thảm hại như vậy?

Tất cả là do tôi.

Mọi thứ đều là lỗi của tôi.

Harriet thực sự muốn khóc vì dường như cô đã làm điều gì đó kinh khủng mà không hề nhận ra.

* * *

Sau khi các lớp học chung của họ kết thúc, Harriet đến gặp Reinhardt, người đang cố gắng đưa cơ thể run rẩy của mình trở về ký túc xá sau các lớp thể chất của họ.

“Này.”

“Oh đúng rồi.”

Khi cô gọi cho anh, chính Reinhardt đã tóm lấy Harriet và nói với cô điều gì đó như thể anh vừa nhớ ra.

“Tớ đã nói với cậu chưa? Chúng ta có thể nhận được nhiều tiền hơn thông qua cuộc họp tài trợ.”

“Huh? Ừm... Vâng. Cậu đại khái nói với bọn tớ rằng điều này sẽ giải quyết vấn đề của chúng ta.”

"Ồ thật tuyệt vời. Có vẻ như tớ đã nói với cậu rồi."
Reinhardt bị phân tâm đến mức dường như anh ấy đã quên những điều anh ấy đã nói với cô ấy.
Không, anh ấy có bị sốc bởi kết quả giữa kỳ của mình không?

"Dù sao thì, đừng lo lắng về quỹ nghiên cứu nữa. Mặc dù tớ không biết cuộc họp tài trợ sẽ diễn ra như thế nào, nhưng nếu nó không thành công, tớ sẽ tìm cách khác."

Tại sao?

Harriet không biết tại sao anh ta lại hành động như vậy mặc dù anh ta thậm chí không phải là một Pháp sư và chỉ gia nhập Hội Nghiên cứu Phép thuật do áp lực của cô.

Sau đó, anh ấy bảo họ làm một số điều thực sự lố bịch, nhưng cuối cùng, chính anh ấy là người chạy lung tung nhất.

—Ngay cả khi cơ thể anh ta không ở trong tình trạng tốt nhất.

Khi cô nghĩ về điều đó, Reinhardt luôn như vậy.

Anh ta thẳng thừng, nói những điều thậm chí không ai muốn nghe, cố tình gây gổ và dễ nổi cáu. Tuy nhiên, bất cứ khi nào anh ấy được yêu cầu giúp đỡ, anh ấy sẽ luôn giúp đỡ. Anh ấy thậm chí không muốn bất cứ điều gì đổi lại. Harriet nhận ra

rằng cô đã nhận được quá nhiều thứ từ Reinhardt trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Trong nhiệm vụ nhóm của học kỳ đầu tiên, khi cô cố gắng thuyết phục cha mình, đưa cổ vật của mình, thành lập một nhóm nghiên cứu Phép thuật...

Cô cảm thấy như mình chỉ đơn phương nhận được sự giúp đỡ của anh ấy.

Ngay cả khi đó, anh ta vẫn cố gắng đáp ứng yêu cầu vô lý của cô là kiếm được nhiều tiền hơn từ who-knows-where. Anh ấy thậm chí còn bị xếp cuối cùng trong bài kiểm tra giữa kỳ vì điều đó.

Harriet thậm chí có thể nói gì?

Harriet tự hỏi tại sao anh lại làm tất cả những điều đó cho cô.

Harriet đang nhìn Reinhardt, người đang đứng trước mặt cô, nói luyên thuyên về vấn đề quỹ nghiên cứu.

"...Chuyện gì vậy?"

"Hic."

Harriet chợt òa khóc.

"C-chuyện gì vậy? Sao tự dưng lại khóc thế? Tớ đã không làm bất cứ điều gì thời gian này mà. Huh?"

Reinhardt bắt tay điên cuồng, tự hỏi anh đã làm gì khiến cô đột ngột khóc.

“Tớ xin lỗi...”

“Hả?”

“Tớ xin lỗi. Bởi vì tớ... Cuối cùng cậu đã làm tất cả là vì tớ...”

“Huuuuh?”

Reinhardt rõ ràng đã bị sốc khi thấy Harriet bật khóc quá đột ngột.

“Chỉ vì tớ mà cậu xếp hạng cuối cùng... T-thậm chí còn thấp hơn Ludwig ngu ngốc...”

“Không, tại sao cậu lại khóc vì tớ đứng cuối? Và tại sao cậu lại đưa ra Ludwig?”

Reinhardt có vẻ khó tin, không hiểu tại sao Harriet lại khóc như vậy.

“Hức hức, hức, tớ... tớ đã khiến cậu làm điều gì đó kỳ lạ... Đó là lý do tại sao cậu đã đi xa như vậy. Tớ xin lỗi. Tớ sẽ không làm điều đó nữa. Hic...Hức hức...”

“Trời ơi, cậu đang nói về khi cậu bảo tớ kiếm thêm tiền phải không?”

“Hừm... tớ không biết rằng cậu sẽ thực sự làm điều đó...”

Ngay khi hiểu ra lý do Harriet khóc, Reinhardt đặt tay lên vai cô.

“Điểm số ở trường có gì quan trọng? Tớ không thực sự quan tâm đến những thứ như thế.”

Điểm số không quan trọng...?

Vậy điều gì là quan trọng đối với Reinhardt?

Điều đó có nghĩa là yêu cầu mà Harriet đưa ra quan trọng hơn điểm số của anh ấy? Một yêu cầu nào đó mà cô đưa ra như một trò đùa quan trọng hơn điểm số sẽ theo anh ấy đến hết cuộc đời?

Harriet không biết Reinhardt chân thành đến mức nào, vì vậy cô chỉ có thể đoán những lời anh nói có nghĩa là gì.

Cô cảm thấy buồn. Tuy nhiên, trong khi cô cảm thấy buồn, trái tim cô dường như ấm lên, và một cảm giác kỳ lạ mà cô cảm thấy lần đầu tiên trong đời dường như lấp đầy nó.

“Hic! Hức! Hức...”

“Tại sao bây giờ cậu lại càng khóc dữ dội hơn? Tớ đã nói là không sao mà?!”

Cuối cùng, những điều Reinhardt nói nhằm ngăn cô ấy khóc lại khiến Harriet càng khóc dữ dội hơn, điều này khiến Reinhardt vô cùng lo lắng.

Một số bạn cùng lớp của họ đang theo dõi cảnh tượng từ xa có vẻ mặt như muốn nói, 'À, thằng điên đó đã đi và làm cho một đứa trẻ khác phải khóc.'

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading